

Índex

8

L'Stradivarius de la vela

Gerard Esteva

*President de la Unió de Federacions
Esportives de Catalunya*

10

Una embarcació
extraordinària, noble
i esportiva

Anna Pujol

*Presidenta de l'ADIPAV
(International Patin Sailing Association)*

13

Del turó de Can Mates a
les Cases d'Alcanar

25

Fora! Fora! Fora!

49

Fites

152

Glossari

57

La platja, de la desatenció
a la massificació

154

Els grumets

69

El vaixell maleït

156

El recorregut

75

Salta! Saaaalta a l'aigua!

157

Agraïments

83

Navegar sol: el pas per Barcelona

158

Els autors

99

Pineda de Mar, on tot va
començar

109

Amics de donar

121

Sense vent qui pot navegar?

El fum puja completament vertical des d'una indústria farmacèutica que tinc als meus peus. És un senyal inequívoc que no fa ni gota de vent.

Soc al cim del Turó de Can Mates de Sant Cugat del Vallès. Hi he pujat a pas ràpid pel camí que discorre per un parc allargassat, batejat com a Parc Central, tot i que no està pas al centre del municipi. Té una riera com a espina dorsal i un parc infantil on hi ha tobogans gegants, un dels quals fa saltar a qui en baixa, ja que el seu terra és fet d'onades.

M'entretinc observant la varietat de llums estàtics i les diferents maneres com estan agrupats: els alineats, que pertanyen a carrers i avingudes; els amuntegats, que corresponen a edificis; i els apartats, solitaris, que em fan pensar en una petita barca de pesca a la nit, a alta mar.

Em criden l'atenció els llums intermitents que fan una línia vertical, prop del Tibidabo. No m'és difícil esbrinar que senyalen l'existència de la Torre de Collserola, com un far.

Aquí, però, el mar no es veu per enlloc, i això que no és gaire lluny.

Aquest no és el llibre d'una travessa amb patí de vela?, em diràs. Sí, sí. T'explico. La meva feina és essencialment sedentària i la meva activitat esportiva més aviat modesta. Per això, els dies abans de fer-me a la mar, he decidit fer una mica d'exercici quan fosqueja.

Falten una desena de jornades perquè iniciï la travessa de Catalunya a vela i ja tinc tot el material: un bidonet que tanca hermèticament per posar-hi cada dia una mica de menjar i beguda; guants —les mans pateixen amb l'escota caçada, quan fa vent—; unes genolleres —també pateixen els genolls: és habitual gatejar pel patí de vela, i el paviment és rugós, fet de seradures, ja que així és antilliscant—; una bossa estanca —on entaforaré la roba, el pijama, estris d'higiene personal, una guia de la costa i fins i tot l'ípad (hauré de treballar encara algun vespre per al diari)—; una tovallola; una gorra que té una extensió que tapa el clatell; l'armilla; unes sabates que ja estan fetes perquè rebin aigua pertot arreu i no passi res (com el patí, mira) i una bosseta de plàstic impenetrable i que duré penjant com un collaret, amb el telèfon mòbil dins. M'he d'emportar el mínim, com en una travessa de muntanya. Ara bé, algunes coses les duc duplicades, ja que la major part de trams els faré acompanyat.

El material serà el mateix al llarg del periple. Amb dues excepcions: un coixí, que durarà poc, i uns mitjons llargs i gruixuts, de dos colors —blau cel i blau marí—, poc glamurosos, que incorporaré a mitja travessa. A partir del Garraf, quan començaré a veure grans meduses, de la mida de bombones de butà, decidiré protegir-me les cames, de genolls cap avall. I és que navegant amb el patí, quan vas d'empopada, és molt útil posar els peus a l'aigua, a vegades a babord, a vegades a estribord, per maniobrar.

L'aigua de la zona dels penya-segats del Garraf la trobaré bastant tèrbola (de manera que les meduses es veuen poc, només quan les tens a tocar). Com que no tindrè botigues nàutiques a prop, a la parada a Castelldefels, que em permetrà anar a casa, arregaré de l'armari uns mitjons... d'esquiar.

Deu dies abans de l'inici, tinc també els trams planificats i, esclar, molts interrogants. Soc conscient que una iniciativa com la que emprenc conté grans dosis d'imprevisibilitat. Però aquest és justament un dels seus al·licients.

Tinc l'afany d'abandonar el que se'n diu zona de confort, el meu entorn de cotó fluix. De sortir del guió. De posar-me a prova.

El que no tinc és el barco. L'obtinc el cap de setmana anterior. N'he vist la foto, l'he emparaulat, però encara no l'he provat.

«El litoral català s'ha tornat hostil per a la vela lleugera». És una de les primeres sentències que em diu en Josep Maria, un home alt i *charmant*, propietari del patí de vela que llogaré a la platja llarga de Tarragona, l'indret de més al sud de Catalunya on hi ha flota de patins. «Ja ho veuràs. Pràcticament tota la costa catalana es troba acordonada per boies. Estan posades per protegir els banyistes. Tan sols podràs parar allà on hi ha canals senyalitzats d'entrada d'embarcacions.» És una informació que desconeixia. No esquerda, però, la meua il·lusió per fer la travessa. Sortosament, arreu no serà així, i sí que podré anar parant en algunes platges i cales amb poca gent, o fins i tot desertes.

Aparellem conjuntament el patí d'en Josep Maria i salpo tot sol per provar-lo. Fa un vent alegre i navego força veloçment. «Sí, em fa el pes, me'l quedo», em dic, malgrat que veig que conté força senyals que té uns quants anys. Per exemple, el número del buc no té res a veure amb el número de la vela. N'hi haurà més, per dissort, de senyals que no és nou. Ja ho veuràs.

